

fast Tægt for Landpostbude; vi finde os ikke bundne ved en saadan Tægt, men vi give saadanne Folk, som fortjene det, og som i længere Tid have været i Postvæsenets Tjeneste et ligefremt Tillæg til deres Løn efter et vist Antal Aars Forløb. Det er kun, fordi Bevillingen til dette Niemed er fuldstændig uforløbet, at jeg ikke anser det for rigtigt at tage imod den; thi den vil og maa blive misforstaaet paa andre Steder, hvor det for Konsejventernes Skyld vilde være i højeste Grad uheldigt, om en saadan Misforstaaelse skulde indsnige sig. Dette er min Stilling, og jeg skulde tro, at ærede Medlemmer i mit Sted vilde finde det lige saa usforvarligt at tage imod en saadan Bevilling, naar de vidste, hvad Følgen af dens Vedtagelse vilde være.

Ordføreren (Berg): Ærede Medlemmer kunne nu se, hvad der kommer ud af, at de vove at henvende sig til den ærede Minister angaaende Spørgsmaal, der ere af Interesse for deres Egn eller deres Valgtreds, eller for Forhold ude i Landet, som de tro at de kunne rette paa; de faae at høre af den ærede Minister, at de for saadanne Sagers Skyld have løbet op ad Trapperne til ham den ene Gang efter den Anden, og at det er meget forbauende, at de staa op her og paamy tale om Sagen. Det forekommer mig, at være en ret passende, jeg vil ikke sige Trettesættelse, men Omtale af Ringen til de ærede Medlemmer; thi det forekommer mig, at der for Rigsdagsmænd med Hensyn til saadanne Spørgsmaal er en langt naturligere Vej, at gaa, efterat et Andragende derom er blevet afvist, naar de have begrundede Ønsker, som have Betydning, og som kunne være Gjenstand for Bevilling, den nemlig at føre det frem her i Salen f. Ex. ved Finantslovens 1ste Behandling og stille Forslag derom ved 2den Behandling, og saa lade Thinget dømmes dem og Regjeringen imellem. Det er muligt, at det kan klare Forholdet, navnlig overfor en høitaget Minister, som man ikke er aldeles overbevist om at være i Overensstemmelse med i alle Punkter. Jeg paastjønner derfor paa en Maade den Udtalelse, som i denne Anledning er kommen fra den ærede Minister. Hvad Spørgsmaalene i og for sig angaar, kunne de naturligvis være meget ubetydelige for den ærede Minister. Navnlig naar man for sin Virksomhed har sat sig store Opgaver som Maal, hvilket jeg aldeles ikke betvivler, at den meget ærede Minister har gjort, forsvinde naturligvis saadanne Smaating, som der her er Tale om, eller de kunne i alt Fald let forsvinde for den ærede Ministers Blik. Men derfor er det dog ikke sagt, at disse Sager ere uden Betydning for os Smaafolk, og at vi ikke nok kunne være bekjendte at gjøre dem til Gjenstand for vor nærmere Overveielse. Thi det er ganske vist, at saadanne Uregelmæssigheder i Postgangen som dem, det ærede Medlem for Maribo Amts 3die

Valgtreds (Chr. Pedersen) og det ærede Medlem fra Nykjøbing (Rasmussen) omtalte, kunne have overordentlig stor Betydning; det er ingenlunde ligegyldigt for de vedkommende Egne, om Brevene maa gaa mange Omveie, inden de kunne naae deres Maal. Det er ikke ligegyldigt, naar man f. Ex. som nævnt, skal sende et Brev fra Nykjøbing pr. Søtjøbing, at man saa maa sende det fra Nykjøbing over Nørre-Mstrup paa Fælster, for at det med næste Post kan komme kjørende til Guldborgsund; og derfra pr. Postbud gaa ud paa Landet. En saadan Mangroren med Breve kan ganske vist være til stor Skade for de enkelte Beboeres Interesse i denne Egn. Det er jo som sagt et underordnet Spørgsmaal, men for os Smaafolk, der overhovedet høre paa saadanne Ting med en vis Interesse, har det sin Betydning, og jeg skal derfor for mit Vedkommende som Medlem af Finantsudvalget tilsige de ærede Medlemmer, at jeg skal nok tage de Udtalelser, som ere faldne her, under Overveielse, naar de foreligge trykte. Jeg har hørt efter, hvad der blev sagt, og skal opriske det i min Erindring, naar det bliver trykt, og desfor jeg for mit Vedkommende finder, at der er Grund til at hjælpe dem i deres Forhold til den meget høie Minister angaaende disse Sager, skal jeg ikke have Noget mod, at der i denne Henseende bliver stillet Forslag til 3die Behandling. Det er muligt, at den ærede Minister siger, at han ikke modtager Forslaget, og at Beløbet vil blive sparet for Statskassen; det have vi hørt paa flere Punkter. Naa, Herregud! det faaer da være; vi ere ikke aldeles overbeviste om, skjøndt det vilde være bedrøveligt, hvis det kom dertil adaare, at vi ikke skulde komme til at forhandle med den ærede Minister. Det gaar jo ret lystig til og ret fornuftigt ved disse Dramaer, det vil sige Forhandling, som her opføres; men vor Lyst og Tilbøielighed afgjøre ikke i den Henseende Noget. Hvor gjerne vi end ville af med Ministre, komme vi dog ikke af med dem, og hvor gjerne vi end ville beholde Ministre, saaledes som i det nærværende Tilfælde den ærede Indenrigsminister, er det ikke sagt, at vi beholde ham, saa jeg vil ikke sige, at en ufravigelig Følge af, at vi ønske at beholde en Minister, ogsaa er, at vi beholde ham, og skulde der komme en Anden, er det jo dog muligt, at han tog imod Beløbet; det kunde jo hændes, saa det er jo ikke overflødig, at vi stemme om saadanne Sager, selv om den meget høitagtede og høie Minister har Noget imod dem. Hvad de Vædringsforslag angaar, som ere omtalte, saa gjør det mig ondt, at det ikke synes, at vi ere komne hinanden videre nær ved de Udtalelser, vi have hørt fra den ærede Minister. Den imødekommende Stilling, som den ærede Minister ellers indtager overfor Udvalget og Folkethinget, havde jeg dog troet skulde sinne nok saa tydelig igjennem de Udtalelser, vi have hørt angaaende